

Proč blog a ne facebook?

19.03.2023

Protože na blogu, který sám tvořím, mohu být autentický, tedy sám sebou. Píšu proto, že chci a mohu. Kdybych nechtěl, tak bych nepsal. A kdybych nemohl? To mi nikdo zakázat nemůže. Psát tedy mohu vždy, akorát bych nemohl být veřejně čten.

Píšu tak, jak mi "zobák narost". Nejsem za to placen, tudíž ani nikým úkolován a kontrolován. Psaní je má radostná tvorba a blogem ji mohu sdílet. Nejen to. Je to také svým způsobem terapie, která mi umožňuje vypsat se ze zatěžujících emocí, tj. smutku a vzteku.

Nejsem pisálek jednoho tématu, ale všemi tématy prostě prolíná má osobnost. Ta je utvářena nejen egem a duší, ale i prožitými zkušenostmi, získanými poznatky, přístupem k životu a do jisté míry i vírou a spíše dosaženou úrovní vědomí.

Ničeho v životě, co jsem prožil, nelituji. Nelituji ani toho, co jsem neprožil a prožít mohl. To jsou ty zahozené nebo nerealizované příležitosti. Nasekal jsem (a dělám stále) spousty chyb. Ale snažil jsem se z nich poučit.

Životem mě provázelo stigma "hodného chlapce". To je ten, který se snaží všem okolo vyhovět, všechny poslouchat a o autoritách nepochybovat. Ale jak jsem procházel životem, postupně jsem si uvědomil, že to takhle nejde, že takhle jdu proti sobě. Že se nedá vyhovět matce, manželce a bratrovi, když každý chce něco jiného. Že si musím najít svoji vlastní cestu, sebe-hodnotu, sebeúctu a pak jako sebe-vědomý mohu s ostatními budovat rovnocenné vztahy. Vztahy založené na přirozeném respektu, toleranci a zároveň v nastavených hranicích: tady už je jenom moje a tohle mi nevyhovuje.

Postupně jsem to přenesl do okolního světa. A světe div se, z hodného poslušného a bojácného človíčka se stal rebel, kacíř, který přestal důvěřovat autoritám a snaží se žít podle svého. Podle svého rozumu a citu. Který dá na své pocity a jde cestou pocitů příjemných. Cestou radosti, harmonie, kterou nachází v přítomném okamžiku, v přírodě a s lidmi podobného ražení. A jak se ukázalo v Covidu, kdy tu vládli Svědkové Covidovi, vydal jsem se cestou nepohodlnou, menšinovou, v podstatě antisystémovou (rebelskou, kacířskou).

Mírná cenzura (utahování šroubů) začala postupně i na idnesu. Už za reálného covidismu tu byl tlak na omezování svobody projevu, ale v současné době (válka, ekonomická a energetická krize, jediný přípustný vládní narativ) se to ještě více utužilo. Tenhle tlak vede k autocenzuře. A tu jsem začal na idnesu pociťovat. Otevřu si trochu víc hubu (mimo vládní narativ) a blog by mohl být smazán (úplně zrušen) jako se to stalo jiným. Tak jsem opustil blogový přístav, který měl velký dosah, a založil si vlastní blog, který má dosah minimální.

Ani idnes nemá takový dosah jako facebook. Proč tedy nepublikuji jednoduše na facebooku? V letech 2017 a 2018 nám posloužil, ale pak mě naprosto přestal bavit. Nikdy jsem ho nepoužíval na telefonu, tak jednou za čas (nejprve as 1-2x za týden, pak 1-2x za měsíc) jsem se na něj podíval doma na počítači, sem tam mě něco zaujalo, ale celkově to pro mě byla "sračka". Asi 2x jsem se z něj odhlásil, pak jsme to obnovili a udělali jsme si společný profil s manželkou, protože ho "potřebovala". Nyní ho používá jen ona, když si občas zapne tablet, a hlavně kvůli příbuzným. Nemám potřebu být pořád online a ve virtuální bublině, být vidět (leštit si ego) a pěstovat si závislost na lajcích. Jen sleduji tu proměnu lidí, kteří v tom jedou hodně a dlouho (opravdu je to droga).

Když si představím, že bych tam psal to, co píšu do glosáře a co píšu sem, pak by se jistě objevili hlídači jediné pravdy a vyznavači cemperismu-kartouzismu a byl bych banován. Takhle dávám facebooku ban sám (už skoro tříletý) a mám na něj tiskovou mluvčí. Občas mi žena něco ukáže. Hru na facebook nehraju a tu matrixovou hypnózu taky ne. Ale žiju v tom, ne že ne. Jako všichni.

Když můj blog a web někomu udělá radost, vyvolá úsměv, jiný se třeba zamyslí a inspiruje ke změně, je to nejvíc, co si mohu přát. Podobné přitahuje podobné. A stejně mám rád setkávání tváří v tvář, s pohledem do očí, s řečí těla.

Nechodit na facebook má pro mě tu výhodu, že nejsem otravován a ušetřím si čas pro sebe. I místo na mém emailu, kam mi už moc lidí nepíše. Nebo už jsem na nějakém seznamu nebezpečných živlů, kterým je třeba zabránit v tom, aby šířili své kacířské bludy, alias dezinformace i obyčejným emailem?

Když člověk na facebooku nefrčí ...

26.08.2024

... a ani na jiných (a)sociálních sítích. Jako bych neexistoval, najednou se s nikým moc virtuálně nebavím, maily už kamarádi moc nepoužívají a ani moc mi nikdo nevolá. Nejen soukromě, ale i služebně. Nějak jsem se vyčlenil z kolektivu. Prostě mě to lajkování, sdílení a přeposílání videí nebaví.

Nebaví mě zadělat si mobil všemi různými aplikacemi, všude mít nějaké heslo, nechci se nechat zdigitalizovat a cítím k tomu odpor.

Jo, začlenil jsem se sice jinam, ale je to poněkud složitější. Když jsem se dozvěděl o úrovních vědomí a vibrací, tak se mi spojilo to, co se mi vlastně děje. Proč ztrácím jedny lidi a nalézám druhé. S těmi prvními už si nemám, co říct, resp. o některých tématech se spolu nemůžeme bavit. A nakonec už se tak často nestýkáme. Změnil jsem se, jdu jinou cestou a na ní potkávám jiné lidi.

Lidi, s nimiž si více rozumím, více se chápeme. Máme více společný pohled na některé věci a události. Vidíme tu manipulaci a divíme se, že to lidé kolem nás nevidí. Covid mě posunul jinam. Jsem za to rád, ikdyž jsem teď v menšině, a navíc stádem poslušných určitě nemilován.

Jistě, být aktivní na facebooku (osobně mu říkám fakebook), pak bych měl těch virtuálních kontaktů mnohonásobně více, ale nevím, zda bych o ně stál. Navíc by mě to svádělo k tomu být jízlivý a ironický. K tomu mám glosář na svém webu a ke sdílení svých myšlenek mám blog a publikuji i na blogosvětě. To mi stačí. Dovedu si představit, že bych na fakebooku byl stále banován, a to nejvíc za nekorektní (a v podstatě takový smutně trpký) humor.

Když na fakebooku nejsem aktivní a nahrazuji to aktivitami s daleko menším dosahem a vlivem, neznamená to, že si mě nikdo nevšiml, jen to, že dosud jsem pod jejich rozlišovací schopností s nějakými nižšími stovkami čtenářů denně.

Možná se to s vydáním knihy změní. Uvidíme, jak se změní můj život, když chci z práce postupně odcházet. Byrokracie a lidi, co mají byty pouze na kšeft a jsou chytří jak rádio, mi tu práci, která mi donedávna dávala smysl, znechutili. Těžko vykonávat s radostí funkci, která je administrativně náročná, když nevěřím státu a jeho institucím a byrokracii považuji především za buzeraci a šikanu.

Na druhou stranu jsem si řekl, že je potřeba se více obrátit k tomu, co mě baví, dává radost a naplňuje energii. Co mě nabíjí a ne vybíjí. A možná k tomu budu potřebovat i ten fakebook. A taky trochu byrokracii. Ale snad ne v takovém rozsahu, jak to vyplývá z mé současné pracovní funkce.

Jsem založením spíše introvert, poměrně skromný. Vyznávám "žij a nech žít", byť nejsem líný, lenost považuji za mnohem lepší vlastnost než horlivost. V této souvislosti jsem si vzpomněl, jak se říkalo kdysi, že "iniciativní blbec" je horší než "třídní nepřítel".

A nějak se nemohu ubránit dojmu, že těch "iniciativních blbců" přibývá geometrickou řadou. A to ještě (když na facebook nechodím) o nich vím jen "z doslechu".

Být či nebýt na facebooku?

02.01.2025

Má to jistě řadu výhod a řadu nevýhod. Výhodou by jistě bylo zvýšení mého dosahu. Nicméně ruku v ruce s tím by šlo i o zaměření pozornosti různých hlídačů vhodného obsahu a správného narativu.

To se mi moc nechce, lajky k životu nepotřebuju a ani boj. Chci být otevřený více sociálním bublinám, resp. nechci být v nějaké uzavřený. Odpuzují mě zejména ty fanatické, ideologicky a názorově zaslepené. A více

mě přitahují ty méně systémové až nesystémové. Zkrátka jsou mi bližší (a není to jen nějakým algoritmem). Mám rád to, co mě zajímá a ladí se mnou. Dám nejen na rozum, logiku, analýzu, ale také na pocit. Pokud se mám rozhodnout mezi dvěma variantami, беру svůj pocit v potaz.

Je to jemné vedení duše. Tam, kde se necítím příliš dobře, nedělá mi to radost, tam nechci pobývat. Nechci s některými lidmi pobývat ani fyzicky, ani virtuálně. Přičemž virtuálně používám dnes již zastaralé metody komunikace, tj. především emaily, telefon a své blogy a weby.

A je to znát. Zejména v soukromí. Nevím, co způsobuje, že mi kromě hromadných emailů, v některém dni nepřijde ani jeden email. Je to tím, že lidé obecně emaily už moc nepoužívají, protože je nahradili jinou komunikací? Že jsem se vyčlenil, když nekomunikuju na sociálních sítích? Že jsem v hledáčku nějakých hlídačů či počítačových algoritmů díky svým blogům a webům? Nebo mi server nabízí důkladnou spamovou obranu takovou, že se ke mně mnohé maily vůbec nedostanou?

Neumím si na to odpovědět. Ale aspoň si kladu otázky a hledám příčiny. Co by se změnilo na facebooku? Mám společný profil s manželkou, ale už pár let tam vůbec nechodím. Občas mi žena něco přečte či ukáže. Nabízí se, že by ten původní, který jsem nejvíc využíval v letech 2017 a 2018, si vzala za svůj manželka a já bych si založil (spíš nechal založit jiný). Ale nedovedu si představit, že bych tam byl online a že by mě to nějak bavilo. Původně jsem ho chtěl jako rozcestník k mým blogům či webům. Ukázalo se, že to nejde, nebo jsem to v letech, kdy jsem to používal, neuměl. Asi by šlo, kdybych měl jeden web i na facebooku.

K tomu ovšem musím nejdříve dozrát a rozhodnout se pro to sám. Nemám rád vnucování. Možná, že ten čas přijde. Ale nevím, v období 2019 až 2021 jsem ho asi 2x rušil, ale žena ho potřebovala (nebo chtěla) obnovit, tak jsem to vyřešil jinak, prostě ho ignoruju. Obejdu se bez něj.

Fakt mě tam nic neláká. Chybí motivace. Takže představa, že bych tam toužil vstoupit, když jsem si to virtuální sdělení a sdílení vyřešil blogy a weby, je lichá. Mají malý dosah, což je na jedné straně nevýhoda, na druhé výhoda, záleží na úhlu pohledu.

To, co chci světu sdělit, tam napíšu. Přečtou si to ti, kteří si mě v tom internetovém prostoru našli, které to mé psaní nějak přitáhlo. Nevýhodou je, že jich je málo, na facebooku by si to přečetlo víc lidí. Ale výhodou zase je, že svým dosahem a poměrnou malou známostí jsem pod rozlišovací schopností "fact-checkerů", kteří brousí hlavně na sociálních sítích.

Zatím odolávám, obecně nepropadám závislosti, jsem proti tomu docela imunní, nestresuji se tím, že mě čte málo lidí, k povzbuzení a radosti žádné lajky, stovky virtuálních přátel a tisíce sledovatelů nepotřebuji. Navíc už o sobě vím, že jsem introvert a potřebuju být občas i sám a nedostupný (off-line).

Ale jak se říká, nikdy neříkej nikdy.

Jsem debil já nebo Facebook?

16.02.2025

Jsem pro facebook asi debil, nějak mě k sobě nechce pustit. Po pěti letech naprosté ignorance jsem se rozhoupal k němu vstoupit a uzavřít s ním kompromis. Já ho budu tolerovat a on mi umožní na té své provařené síti propagovat svoji tvorbu.

Zatím neumožnil. Jediné, co se povedlo je, že jsem se oddělil z tzv. společného profilu s manželkou, na který jsem asi pět let nechodil. Teď už tam má své jméno.

Hele, on ten facebook je na mě svobodomyšlného člověka dost striktní a příliš vážný. Fakt mu nerozumím a neumím s ním zacházet a nevím, zda se to vůbec učít, když mě nechce, kvůli tomu, co já po něm chci. Chci si vytvořit stránku, která přivede ty, co ke mě zabloudí na mé další tvořivé projekty. Hele, já tam nechci diskutovat, honit lajky a ani sdílet infantilní příspěvky či se účastnit virtuálních bojůvek.

Když to nepůjde podle mého záměru, tak to zase zruším. Endorfíny a dopamínky získávám jinak, náhražku Facebook opravdu nepotřebuju a ani si na něm nevytvořím závislost, protože nebývám online.

Pokud byste měli možnost sdílet mou knihu, mé weby a blogy, aby se rozšířil jejich dosah, tak to pro mě můžete udělat. Když Vám na facebooku neodpovím, není to z mé strany neaktivot, ani dříve, ani nyní tam nehodlám být pořád, ale jen občas. Kdykoliv mi můžete napsat email, nebo zavolat.

Když mi to nějak upraví zeťák ajťák a bude to fungovat k mé spokojenosti, vezmu facebook na milost. Pokud ne, jeho chyba, já se bez něj obejdu jako dosud.

Na kompostu aneb můj fejkbuk

17.03.2025

Tak jsem si nejdřív založil profil na Facebooku, který není mým šálkem kávy, moc to s ním neumím, dopamin a endorfiny čerpám z přírody, fyzické práce na zahradě a chatě, z rodiny. Lajky jako "drogu" nemám. Nicméně pro podporu mých dalších aktivit a zejména mé knihy "Své plány Bohu nevykládej" jsem si založil stránku "Na kompostu".

Ono to mělo své potíže růstu. Nejdřív stránka nešla vůbec založit, nejspíš to bylo tím, že jsem na profilu neměl přátele. Odjel jsem na dovolenou a poté zíral, co lidí se ke mně hlásí. Tak jsem těm, které znám, potvrdil přátelství, a ještě mi jich dost zbylo na příště, včetně těch, které ani neznám.

Svoji misi jsem splnil založením stránky. Nějak jsem se s tím vypořádal, proklíkal jsem se tím a základ byl stvořen. Asi se na to ještě něco nabalí, co bude třeba.

A teď se děj vůle Fejsbůkova! Uvidíme, zda mi stoupne návštěvnost blogů a zda bude zájem o knihu. A jak se mi to rozšíří. Rád bych se seznámil s otužilci, kteří chodí do Jizery, pak zkusil nějaké samozásobitele a pěstitele pro směnu výpěstků, či rady co a jak pěstovat a také bych více komunikoval s okolím chaty.

Uvidíme, v čem mi to pomůže. Rozhodně to nechci přeceňovat, nic moc od toho neočekávám, takže nebudu zklamán, mohu být jen překvapen.

Samozřejmě nadále platí má nechuť k apkám, ikdyž nějaké už mám, ale nechci jimi mít zadělanej ani mobil, ani počítač. Upozornění mám vypnuté, jako "svobodný nezávislák" se na ten facebook podívám sám. Samozřejmě nechám tomu čas, občas tam něco napíšu, zkontroluju, odpovím, když budu vědět jak, příp. požádám zkušenější o pomoc, kdybych ji potřeboval.

Ale to nic nemění na tom, že blogy a weby preferuji, ty jsou mým šálkem kávy a Facebook jim nemůže konkurovat. Hele, byl jsem týden pryč, nic jsem nepublikoval a návštěvnost blogu a webů byla tak okolo průměru (mezi 100 až 200 denně).

Už mám publikováno něco všude, tak se mi čtenost navýšila a za nějaký čas uvidíme, co s tím udělá Facebook. Zda to bude jen náhlé vzednutí a následný pokles, či nějaký trvalejší skok výš. Jsem zvědavý a nechám se překvapit.

I kdyby to nic moc nepřineslo, aspoň jsem se pokusil a prokousal se stvořením stránky, což mi udělalo radost samo o sobě.

Asi to musím vzít jako obal na reklamu, nabízí to videa, fotky, akce a lidi, včetně toho, že na mě vykukují i politici, kteří mě nezajímají, ať je to Petr nebo Pavel, či snad Petr Pavel. Dokonce mě Facebook vyděsil, když mi v rubrice "koho možná znáte" nabídl profil zemřelého kamaráda.

Říkám si, že takových mrtvých profilů bude asi víc. Budou předmětem dědických sporů?

Co říkáte tomu Facebooku pane Tichý?

20.03.2025

Nic. Vyjukne na mě spousta věcí. Jo, většinou hezké fotky, spousta pocitů, reklamy. Ale také politici, komentáře k nim, dnes spousta videí, co kolují a sdílejí se. Ptáte se, jestli mě to baví? Tak upřímně, vůbec ne.

To byl i důvod, proč jsem tam dříve nevydržel a v podstatě tam nechodil. Tak proč jsem tam znovu lezl, a ještě si založil stránku? Protože si myslím, že bych mohl oslovit víc lidí a pozvat je na akce s lepším výsledkem, než když jsem to činil emailem. Že by se mi tam postupně mohla vyprofilovat skupina lidí podobných zájmů, že by mě mohl objevit ještě někdo, kdo nic neví o mém psaní, že by se mi mohla zvýšit čtenost mých blogů a třeba i prodej knihy.

Samozřejmě o ní vím, že to není komerce, že je zvláštní a že ne všem lidem bude vyhovovat. Jasně, někteří si koupíme něco, z čeho jsme pak zklamáni, protože to neodpovídá našim představám. Vůbec se to nedá odhadnout, zaujalo to lidi, o nichž jsem si to nemyslel, a naopak ty, o nichž jsem si myslel, že je to zaujme, to nezaujalo. Rozdával jsem knihu s tím, že mi ji buď vrátí, nebo pak zaplatí, když budou chtít. Mám zkušenosti s oběma variantami. I díky své knize jsem vlastně zjistil, jak jsem se v lidech mýlil.

Ale k tomu Facebooku. Zjišťuji, že je to na můj vkus strašně povrchní. A také zjišťuji, jak jsem se sám vzdálil, jaký jsem to mimoň. Nechci spadnout do nějaké "ezo" bubliny ani do žádné skupiny bojovné či katastrofické a do skupiny podporující režim za každou cenu a za různých okolností už vůbec ne, spíš hledám lidi, kteří si tvoří radostnou realitu, přitom musí žít v té neradostné, depresivní, ale hledají způsoby, jak ji změnit, ne jak s ní bojovat a jak se jí poslušně přizpůsobit. To mě neláká.

Láká mě poznání, humor a moudrost. A že to nalezu na Facebooku opravdu upřímně nečekám. Ale mohu nabídnout svůj pohled na děje, náhled na život a snad také trochu toho laskavého nadhledu. O tom se snažím psát, zda to bude lidi inspirovat, či naopak odrážet, už je jejich věc. To nutkání tu zkrátka z mé strany je. Ze své komfortní zóny jsem vylezl již dávno tím, že jsem více méně nemainstreamový a že píšu blogy, takové, jaké píšu. Jsou mé a jsou ze mě. Což ale neznamená, že se budu mainstreamovým lidem vyhýbat. Ani nemohu, když s nimi společně žiju, pracuju, setkávám se v rámci svého volného času a zábavy. Ale setkávám se i s těmi tzv. alternativními a přiznávám, že s těmi se cítím líp.

Jako introvert stejně moc lidí k životu nepotřebuji, možná i proto, že při práci, kterou dělám, si s různými lidmi užiju dost.

Tak, co s tím budete dělat? Jako s Facebookem? Nic, nechám tomu volný průběh, mám tam odkaz na blog a web, občas tam něco napíšu, možná se i k něčemu vyjádřím. A uvidím, co se z toho vyvine. Nechme tomu čas.

Takové ty nejčastější komentáře jako úžasná fotka, to se mi líbí, jsem nesmírně šťastný a stovky emotikonů, mě opravdu neberou. To si radši přečtu upřímné: seš debil a mažu si tě z přátel. Nebo: tvůj text mě inspiroval a ladí se mnou, ale asi nejvíc by mě potěšilo: sice s Vámi úplně nesouhlasím, ale jsem rád, že Vás mohu číst a diskutovat s Vámi. Ale to bych chtěl možná moc.

Zatím to spíš vypadá, že na prodej mé knihy Facebook vliv žádný nemá a na čtenost mých webů a blogů spíš také ne, vlnka přišla, to jo, ale pak už se to snižuje na normální hladinu. Obávám se, že sledovat tento obal na reklamu, mě přestane zajímat a že se z toho po čase opět vytratím.

S Facebookem jsem učinil zajímavou zkušenost tím, že jsem překonal svůj odpor k němu a vytvořil to, co jsem chtěl. Nevím, co se z toho vyvine, nemohu předvídat, ale nejspíš zůstane tato sociální síť pro můj život naprosto nezajímavá.

Přinesl mi Facebook něco, co jsem si přál?

25.03.2025

Zvýšení dosahu mých blogů a webů? Snad jen krátkodobé. Vlnka přišla a pak se to víceméně vrátilo na původní stav. Byl vůbec nějaký zájem o mou knihu?

Čtenost informativní stránky o knize se zvýšila, ale prodej nebyl žádný, takže ani nemohu spekulovat.

V neděli 30. března jsem v Levandulovém údolí, v pondělí 24. března jsem odeslal balík s několika knihami e-shopu Inovace republiky. To předpokládám, že bude impuls k prodeji knih, ne moje účast na Facebooku.

Takže se zdá, že sice jsem to myslel dobře, ale dopadne to jako obvykle. Tak jsem se patlal s "příběhem", ale to je teda krátkodobá záležitost. Asi je to míněno tak, pošli fotku jídla z dnešní večeře s přítelem, protože zítra prožiješ jiný příběh, bude jiná večeře a možná i jiný přítel. Prostě rychle napiš, olajkuj, sdílej a zítra zase něco nového. Hm. Tím tedy fakt nežiju.

Samozřejmě nemám zapojené ty správné nástroje, hlavně proto, že s nimi neumím a také se obávám, že se za ně platí (hlavně u stránky). Proto srdcem zůstávám u blogů, může se v nich kdokoliv přehrabovat, jak chce. Líp se mi píše i publikuji (a dělám to na PC, a ne na mobilu), je to pro mě přehledné a na rozdíl od Facebooku mi to dává smysl. Rozhodně větší.

Ale ještě je brzy na hodnocení, asi tam dělám víc věcí špatně, nebo právě že něco nedělám vůbec. Možná bych měl potvrzovat přátelství i těm, které neznám. Nevím, jak sdílet sebe. Měl jsem představu, že já mohu sdílet někoho jiného a někdo jiný mě. Nebo se mýlím?

Zkrátka nevím, ale je příliš brzy na to Facebook zatracovat. Navíc jsem si řekl, že to s ním vydržím aspoň do Vánoc. Jen bych měl naplňovat aspoň ten "kompost" nějakými textíky. Slouží na to ten přibližný dotaz "Co se Vám honí hlavou?". Asi ano. Kdysi jsem na to upřímně odpověděl "Celkem hovno, pane Zuckerbergu", ale nechci se opakovat.

Slíbil jsem si, že tam občas něco dám. Textů mám přece habaděj a předpokládám, že "přátelé na Facebooku" se v mých blozích hrabat nebudou, tak je slušnost jim něco nabídnout.

Vlastně jaký je rozdíl mezi přítelem na Facebooku a skutečným přítelem? A proč vlastně nabízíme a potvrzujeme přátelství na Facebooku? Já začínám tím, že ty lidi musím znát osobně, příp. jsem se s nimi už setkal aspoň virtuálně, psali jsme si, volali jsme si. S mnohými z nich jsme, když ne skuteční přátelé, tak aspoň kamarádi, či známí. Pak mám třeba pár virtuálních známých na blogové platformě, kde se setkáváme v diskusích nad (nejen našimi) články. Ale s Facebookem jsem (zatím?) opatrnější.

Ale faktem je, že to pozorování a přemýšlení o tomto "fenoménu" mi přináší i inspiraci k psaní. Snad právě proto, že se tam cítím nepatříčně. Kdybych tam byl jako ryba ve vodě, pak by mě asi nic nenapadlo, protože bych neměl důvod o tom přemýšlet.

Fenomémem Facebooku je být online. Vše se řeší okamžitě, vše rychle a zběsile zastarává. Ale zároveň digitální stopa tu je a je využitelná nebo zneužitelná. A je na tom nejzajímavější to, že zítra může být využita proti těm, kteří jí zneužívají dnes.

Přeposílači, sdíleči a lajkovači

04.06.2025

Na jednu stranu mě internet láká tím, že si tam mohu cokoli vyhledat, najít a také psát či diskutovat. Píšu blogy a upravuji si weby, diskutuji v podstatě už jen na Blogosvětě, na svých stránkách jsem kontaktní formulář zrušil, protože mi nabízeli jen samé "SEO" (zvýšení dosahu nejspíš formou "nechci slevu zadarmo").

Na druhou stranu mě virtuální svět sociálních sítí spíše odrazuje. Potvrdil jsem si to svým nedávným "znovuvstoupením" na Facebook a také účastí ve WA skupině k pohádkovému lesu. Tam během jednoho týdne mi přišlo tolik zpráv, jako nikdy předtím. Zejména záplava fotek, videí a smajlíků, to vše v rychlém sledu online. Na tom fejsu moc nekomunikuju, ani nepřeposílám, nelajkuju. Mám tam cca 50 přátel, které znám osobně a už to nechci moc rozšiřovat. Chodím tam jednou za "uherský" týden a občas tam něco napíšu.

Nedovedu si představit, že bych tam byl online a měl třeba 400 "přátel". Ti všichni mají narozeniny a svátek. Jenom všem popřát a pak, když budu mít svátek či narozeniny já, tak odpovídat? Nepředstavitelná zátěž pro mozek, to bych se z toho zbláznil a nedělal nic jiného. Navíc většinou přejí osobně či zavolám, a to jen nejbližším.

Když nepopřeju a neodpovím, jsem pak za "arogantního asociála". Asi i v případě, když nereaguji na zaslané video, které jsem třeba viděl dříve jinde, nebo mě vůbec nezajímá. Protože jsem ho dále nesdílel a ani nekomentoval, nejlépe nějakým tím smajlíkem či lajkem.

Pokud nemám potřebu tohle dělat, nemám potřebu tam ani být přítomen. Zpěv kosa po ránu či večer je pro mě mnohem důležitější. Jistě, jsou tam pěkné fotky, srandovní videa, když tam jsem a zaujme mě to, občas se podívám. Ale "politické virtuální boje" už nebojuji, považuji to za zbytečnou ztrátu času a energie.

Už neřeším to, co nemohu přímo ovlivnit a necpu se tam, kde mě nechtějí. Resp. něco jsem si zkusil, buď to nějakým způsobem vyčpělo, přestalo mě to bavit, a tak jsem se posunul někam jinam. Zdá se, že se posouvám více k sobě a k přírodě. Stačím si sám se svou vnitřní svobodou.

A samozřejmě mám rád a respektuji své nejbližší. Manželku a děti. A s těmi se scházím fyzicky, komunikujeme spolu tvář v tvář.

Takže, sorry, virtuální sdíleč a lajkovač ze mě nebude, ani virtuální bojovník. Stačí mi to pozorovat, pod vousy se usmívat, psát si, jak chci, a hlavně žít tak, jak mi vyhovuje.

Vlastně mi hodně ubylo telefonních hovorů (osobních i služebních) a to samé mohu tvrdit o emailech. Všichni se někam přesunuli, nebo už je nezajímám. Asi jsem nesplnil jejich očekávání, ale já už je plnit moc nechci. Navíc na X (bývalý Twitter), Instagram a LinkedIn jsem ani nevstoupil. Co bych tam se svým přístupem asi dělal?

V práci a u počítače mě čím dál víc bolí zadek. Asi nějaké znamení shůry?

Píšu si deník

11.06.2025

Mé blogy a weby jsou mým deníkem, záznamem toho, na co jsem myslel, co se mi dělo, co mě inspirovalo. Žiju život, prožívám, přemýšlím a pak o tom napíšu.

Cíle a touhy už moc nemám, kariérní cíle už vůbec, jak se blížím k důchodu a materiální touhy také ne. Mám nápady, které zaznamenávám nebo přímo realizuju. Místo plánů mám spíš záměr.

A ve směru toho záměru se snažím jít a ty záměry se mi pak plní. Jaké jsem měl záměry, které se splnily? Chtěl jsem vydat knihu. Bylo to klikatější, než jsem si původně myslel, ale povedlo se. Ale často to život uspořádá úplně jinak, než byl ten můj původní záměr.

Pracovně jsem měl nějaké záměry, začal jsem na nich pracovat a také se splnily. Nebyla to procházka růžovým sadem, bylo to složitější a také se to odklonilo od původního plánu, ale dopadlo to.

Ještě mám dva roky funkce před sebou a pak nejspíš něco přes rok předdůchod. To je můj "pracovní" záměr, za nímž si jdu. Cestou se mi stávají zajímavé věci, s nimiž jsem nepočítal, nejsou zrovna příjemné, ale v důsledku mi život ulehčí. Odešly nám ze správy některá SVJ a mně se ulevilo. To bylo spíš mé přání než záměr. Ale byli s námi tak nespokojení, že si správu vyjednali jinde.

Vždy je to spojeno s nějakou lekcí, s nějakou zkušeností. A díky za to. Otrkalo mě to a posílilo to mou psychickou odolnost. A taky posílilo to rozhodnutí nepokračovat už dál.

Ještě mám záměr, který se zatím tak úplně nedaří. Když už jsem tu knihu napsal a vydal, chci ji také prodat. Ale nějak to moc nejde. Resp. kroky, které jsem učinil, se zatím mívají účinkem. Ale možná moc tlačím na pilu, nedal jsem tomu ještě čas, ještě na to nenastal ten správný okamžik, nepřišli ke mně ti správní lidé, něčeho jsem se nepustil. Nevím, tak si to rozebírám a píšu o tom a nezlobím se. Proč bych se zlobil?

Mám svůj deník (blog) k vypsání se a sdílení svých myšlenek. Že má malý dosah? Tak má. Nejsem mainstreamový blogger. Navíc mám širší pole témat a píšu z potřeby sdělit, a hlavně si to sám v sobě probrat.

Nepíšu účelově, tj. tak, abych se nějak více prosadil. To jsem mohl zůstat na Idnesu a psát opatrně, abych nenarazil. To už mi ani moc nejde a ani nevyhovuje. Píšu "srdcem". Píšu, když mě "srdce bolí", i když "srdce plesá". Snažím se nikoho neurážet, byť vím, že se najdou ti, kteří se stejně urazí.

Píšu 10 let a za tu dobu jsem publikoval cca 1500 svých blogů (přes 1000 na Blogu Idnes, cca 500 dohromady na mém privátním a Blogosvětě).

A vy, mí milí čtenáři, jste mými svědky. Něco se Vám bude líbit víc, něco míň. K něčemu se vrátíte, něco ani neotevřete. Já to taky tak dělám. Prostě si vyberu, co budu číst a poslouchat.

Možná, že ačkoliv se osobně neznáme, mě znáte líp než ti, s nimiž se znám, osobně potkávám a dokonce žiju.